

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. J. M.**, zastoupeného JUDr. Petrem Langerem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Sokolská 31, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 89504/2012 ze dne 26. 7. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 32/2014 – 24 (58 A 48/2012) ze dne 24. 4. 2014,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce, JUDr. Petra Langer, Ph.D., LL.M., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2012, č. j. MSK 89504/2012 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (současně došlo k nepodstatné formulační změně výroku) ze dne 30. 5. 2012 č. j. SMO/181735/12/DSC/Sad, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 13. 11. 2011 ve 20:00 hod. bylo jím jako řidičem užito v provozu na pozemních komunikacích v Ostravě - Mariánských Horách, na ulici Rubová, ve směru jízdy od ulice Daliborova k ulici

Bendlova, motorové vozidlo tovární značky Chevrolet (identifikované dále přidělenou registrační značkou), na kterém nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky. Tím měl žalobce porušit povinnosti stanovené v § 7 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění ke dni rozhodnutí žalovaného (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) v návaznosti na § 28 odst. 3 vyhl. č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších změn a doplnění, čímž měl spáchat správní delikt podle § 83a odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce předně tvrdil, že svým jednáním nenaplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 83a odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dále podle žalobce byla napadeným rozhodnutím porušena zásada *ne bis in idem*. Žalobce byl již v jiném řízení pravomocně uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), spočívajícím v tom, že téhož dne, tedy 13. 11. 2011 v tutéž hodinu, 20:00 hod., na tomtéž místě totéž vozidlo řídil, ačkoli na vozidle nebyla zadní tabulka registrační značky; rozlišování postavení žalobce v případě přestupku jako řidiče a v případě správního deliktu jako provozovatele je podle žalobce bezvýznamné, neboť se pořád jedná o tutéž osobu a totéž jednání, a toto předcházející rozhodnutí brání tomu, aby byl potrestán znovu.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 4. 2014, č. j. 22 A 32/2014 – 24 (58 A 48/2012) napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle krajského soudu je nerozhodný subjekt konkrétního sankcionovaného deliktu (řidič vs. provozovatel), rozhodný je následek přestupku a deliktu, tedy porušení právem chráněného zájmu, který je podle krajského soudu v obou případech stejný, a k porušení zásady *ne bis in idem* došlo. Zabránit porušení této zásady lze podle krajského soudu v případě jednočinného souběhu přestupku a jiného správního deliktu, majících tentýž objekt, tím, že bude vedeno společné řízení podle § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, za tím účelem případně i bude dosaženo změny příslušnosti podle § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, a při ukládání sankce bude postupováno podle zásad trestání jednočinného souběhu podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Správní orgány však takto nepostupovaly a porušení zásady *ne bis in idem* tak nezabránilo.

II.

Kasační stížnost a stanovisko žalobce

[4] Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení napadeného rozsudku krajského soudu pro jeho nezákonnost, tedy z důvodu předvídaného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst.

pokračování

1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a správního deliktu podle §83a odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jsou identické. Liší se jak v subjektu, kdy subjektem přestupku je řidič – fyzická osoba a správního deliktu podnikající fyzická osoba, tak v chráněném zájmu (umístění registrační značky vs. umístění registrační značky na vozidle provozovaném), tak v druhu a závažnosti sankce (u řidiče to je pokuta a vyloučení řidiče z provozu na pozemních komunikacích, u správního deliktu pouze pokuta, ovšem až v pětinasobné výši oproti řidiči). S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 125/2011 – 163 ze dne 11. 1. 2012 zdůraznil, že při posuzování toho, zda jde o tentýž skutek, nepostačuje shoda skutečností *de facto*, ale *de iure*, tedy souhrnu trestněprávně relevantních skutečností. Dále podle stěžovatele nelze vést společné řízení o přestupku a jiném správním deliktu, neboť to vylučuje definice přestupku a správního deliktu. Pro přestupek tak nelze vést společné správní řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu a naopak, pro jiný správní delikt nelze vést společné přestupkové řízení podle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích; obě řízení se zásadně liší. Neexistuje-li jednotná procesní úprava pro přestupek a jiný správní delikt, je podle stěžovatele společné řízení vyloučeno. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k totožnosti obou skutkových podstat, stěžovatel požadoval, aby současně uvedl pravidla pro aplikaci procesních předpisů. Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě se stěžovatelem k tomu, že skutkové podstaty jsou identické, ale nelze vést společné řízení pro přestupek a jiný správní delikt, pak stěžovatel požadoval, aby Nejvyšší správní soud podal návrh Ústavnímu soudu ČR na zrušení ustanovení § 83 odst. 1 písm. b) a d) a § 83a odst. 1 písm. c) a l) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[5] Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Poukázal na to, že svým jednáním nenaplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 83a odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, k čemuž se však krajský soud blíže nevyjádřil, neboť dospěl k závěru, že na projednávaný případ je plně aplikovatelná zásada *ne bis in idem*. S tímto názorem by žalobce souhlasil v případě, že by žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle výše citovaného ustanovení - pak by projednání správního deliktu bránila zásada *ne bis in idem*, neboť skutek, který byl v řízení před žalovaným vedeným pod č. j. MSK 89504/2012 projednán, je totožný se skutkem, pro který byl žalobce postihnut v řízení pod sp. zn. S-SMO/376019/11/DSČ, a pro který byl pravomocně uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť řídil vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem (tedy zákonem o provozu na pozemních komunikacích) nebyla umístěna tabulka registrační značky. O totožnosti subjektu žalobce nemá žádné pochybnosti. Podle žalobce je v posuzovaném případě jen jedna a táž osoba, osoba, která vystupuje v postavení řidiče a osoba, která vystupuje v postavení provozovatele. V daném případě se nejedná o dva rozdílné subjekty, ale o jednu a tutéž fyzickou osobu.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti. Dne 13. 11. 2011 ve 20.00 hod. zastavila hlídka Policie České republiky vozidlo Chevrolet Cruze, červené barvy, které vyjelo v Ostravě – Mariánských Horách z protisměru jednosměrné ulice Rubová a pokračovalo směrem na ulici Bendovu. Vozidlo nemělo zadní registrační značku a nemělo rozsvícená zadní světla do mlhy. Jako řidič byl zjištěn žalobce.

[8] Dne 30. 5. 2012 rozhodl Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, pod č. j. SMO/181735/12/DSČ/Sad, sp. zn. S-SMO/096787/12/DSČ, tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu podle § 83a odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, neboť užil jako řidič dne 13. 11. 2011 ve 20.00 hod v Ostravě – Mariánských Horách na shora uvedeném místě (viz bod [7] tohoto rozsudku) vozidlo tovární značky Chevrolet, registrační značka X, na kterém nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky, a tím porušil povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích v návaznosti na § 28 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 243/2001 Sb., a dopustil se správního deliktu podle shora uvedeného ustavení, byla mu uložena pokuta 1.000 Kč a náhrada nákladů řízení.

[9] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[10] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/063416/12/DSČ/Sad ze dne 21. 2. 2012 byl žalobce uznán vinným, že dne 13. 11. 2011 ve 20:00 hod. jako řidič řídil v provozu na pozemních komunikacích v Ostravě - Mariánských Horách, na ulici Rubová, ve směru jízdy od ulice Daliborova k ulici Bendlova, motorové vozidlo tovární značky Chevrolet (identifikované dále přidělenou registrační značkou), na kterém nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky, a dne 25. 4. 2012, č. j. MSK 58174/2012, bylo žalovaným zamítnuto žalobcovo odvolání a napadené rozhodnutí potvrzeno.

[11] Podle § 125c odst. 1 písm. a), bod 1 zákona o silničním provozu, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.* Jiným právním předpisem, na který zákon odkazuje, je zákon č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o provozu na pozemních komunikacích.

[12] Podle § 83a, odst. 1, písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, *právní osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla v rozporu s § 7 odst. 2 neumístí na vozidlo tabulku s registrační značkou.*

[13] Podle § 7 odst. 2, věta druhá zákona o provozu na pozemních komunikacích, *[t]abulku s registrační značkou je provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla povinen umístit na vozidlo způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem.*

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda v případě žalobce došlo k porušení zásady *ne bis in idem*.

[15] Zásada *ne bis in idem* - tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin - je na ústavní úrovni zakotvena v článku 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z článku 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle něž *[n]ikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu*. Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. A 6/2003 – 44 z 16. 2. 2005 nebo č. j. 1 As 125/2011 – 163 z 11. 1. 2012).

[16] Článek 4 protokolu č. 7 Úmluvy ani žádné jiné ustanovení Úmluvy nijak blíže nespecifikuje totožnost činu („*idem*“). ESLP proto přistoupil ke sjednocení své vnitřně rozporné judikatury k dané otázce rozsudkem velkého senátu ze dne 10. 2. 2009 ve věci Zolotukhin proti Rusku (číslo stížnosti 14939/03), v němž po shrnutí judikатурních linií odmítl přístup vycházející z právní kvalifikace deliktu s tím, že takový přístup je příliš restriktivní vůči právům jednotlivce. Podle ESLP tak článek 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (srov. zejména body 81 a 82 citovaného rozsudku).

[17] Jak je třeba ve světle rozsudku Zolotukhin proti Rusku k výkladu zásady *ne bis in idem* přistupovat, vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 125/2011 – 163 z 11. 1. 2012. Vycházel přitom z české trestněprávní doktríny, která tradičně při interpretaci uvedeného pojmu za podstatu skutku považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska (trestního) práva a rozlišuje mezi skutkem *de facto* a skutkem *de iure*. Skutek *de facto* představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní relevanci. Skutkem *de iure* je naopak souhrn trestněprávně relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku *de iure* téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je pak určující skutek *de iure*. Nejvyšší správní soud se k tomuto trestněprávnímu pojetí jednoty skutku v citovaném rozsudku přiklonil, ačkoliv velký senát ESLP v rozsudku Zolotukhin proti Rusku uvedl, že při posuzování zásady *ne bis in idem* odmítá přístup kladoucí důraz na právní kvalifikaci deliktu, Nejvyšší správní soud přesto za rozhodný komparátor pro stanovení prvku *idem* považuje skutek *de iure*.

[18] K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010 - 74, v němž se rovněž zabýval výkladem rozhodnutí velkého senátu ESLP Zolotukhin proti Rusku. Na jeho podkladě konstatoval, že „*stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v*

podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod o uplatnění zásady ne bis in idem.“ (zvýraznění podtržením provedl nyní Nejvyšší správní soud).

[19] Z uvedených závěrů vyplývá, že článek 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. K tomu, aby bylo možné postihnout pachatele na základě totožného jednání za dva různé delikty, nestačí samotná existence dvou formálně odlišných skutkových podstat deliktu. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení.

[20] Na základě výše uvedených závěrů přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení, zda došlo k porušení principu *ne bis in idem* v nyní posuzované věci, a dovedl, shodně jako krajský soud, že totožnost skutku je dána. Mezi oběma rozhodnutími totiž panuje soulad mezi popisem skutku ve výrokových částech obou rozhodnutí, konkrétní skutkové okolnosti se týkají téhož obviněného (stěžovatele), jsou neoddělitelně spjaté v čase a místě. V obou případech byl stěžovatel sankcionován za to, že vozidlo, jehož byl řidičem a současně provozovatelem, nebylo při provozu na pozemní komunikaci opatřeno zadní registrační značkou, a to ve stejném časovém okamžiku a na stejném místě. Jednání obviněného (stěžovatele) se tedy v podstatných rysech shoduje z hlediska obou skutkových podstat.

[21] Právně významným následkem se rozumí porušení či ohrožení chráněného zájmu. Chráněným zájmem (objektem) je v případě obou posuzovaných ustanovení zájem na možnosti identifikace vozidla a jeho provozovatele. Tím, že stěžovatel řídil a provozoval předmětné vozidlo bez zadní registrační značky, porušil zájem na možnosti identifikovat vozidlo a jeho provozovatele; následek jeho jednání je tedy podle obou ustanovení totožný.

[22] Je-li totožné jak právně relevantní jednání, tak jím zapříčiněný právní následek, lze uzavřít, že i skutek *de iure* je v obou případech stejný. Odlišnosti, kdy u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod. 1 zákona o silničním provozu je pachatelem fyzická osoba – řidič a u správního deliktu podle § 83a odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích je pachatelem provozovatel – podnikající fyzická osoba, nejsou za situace, kdy je řidič a provozovatel tatáž osoba, natolik významné, aby z nich bylo možno dovodit, že se skutky liší. Krajský soud proto správně uzavřel, že bylo - li jednání stěžovatele posouzeno jako jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu a byl-li stěžovatel za tento přestupek pravomocně odsouzen, brání toto předchozí rozhodnutí odsouzení stěžovatele v nyní posuzované věci.

[23] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že podle úpravy zákona o provozu na pozemních komunikacích, platné od 1. 1. 2014, je předmětný správní delikt

pokračování

upraven v § 83a odst. 1 písm. c) takto: *Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. c) provozuje na pozemních komunikacích silniční vozidlo, na němž není způsobem umožňujícím identifikaci vozidla umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu.* I novelizovaná úprava chrání shodný zájem, jako úprava obsažená v § 125c odst. 1 písm. a) bod. 1 zákona o silničním provozu, tedy zájem na tom, aby u vozidel, provozovaných na pozemních komunikacích, bylo možno tato vozidla a jejich provozovatele kdykoliv identifikovat, a shoda právního následku protiprávního jednání, tedy jednání v rozporu s oběma ustanoveními, je za nynější úpravy ještě markantnější.

[24] Nejvyšší správní soud však nemůže přisvědčit závěru krajského soudu, že v posuzovaném případě „aby nebyla porušena zásada *ne bis in idem*, je třeba v případě jednočinného souběhu přestupku a jiného správního deliktu majících tentýž objekt vést společné řízení podle § 140 správního řádu a za tím účelem případně dosáhnout změny příslušnosti podle § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu. Při ukládání sankce pak správní orgán postupuje podle zásad trestání jednočinného souběhu podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (viz str. 8 – 9 rozsudku).

[25] Shora uvedený závěr o totožnosti skutku totiž vylučuje aplikaci úpravy jednočinného souběhu a zásadu absorpce sankce podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Pokud stěžovatel jedním jednáním porušil či ohrozil jeden chráněný zájem, tedy se dopustil jednoho skutku *de iure*, nemohl se současně dopustit jednočinného souběhu s jiným skutkem *de iure*. Jednočinný souběh znamená, že pachatel správního deliktu jedním jednáním způsobí ohrožení či porušení více chráněných zájmů, tedy jedno jednání má více (různých) právních následků, a dopustí se tím více skutků *de iure*. Posouzení „*idem*“, tedy totožnosti, nejen podle skutkového děje „jak proběhl o sobě“, ale i jeho právních následků, umožňuje odlišit, zda – i při existenci formálně odlišných skutkových podstat – došlo ke spáchání více samostatných skutků *de iure*, o nichž lze vést samostatná řízení (popř. společná řízení, umožňuje-li to procesní úprava), nebo zda i při existenci více formálně odlišných podstat došlo ke spáchání pouze jednoho skutku, o kterém lze vést pouze jedno řízení; úvahy o společném řízení, ať už podle § 140 správního řádu nebo podle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, jsou v takovém případě vyloučeny.

[26] Zda se v konkrétním případě bude jednat o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu nebo o správní delikt podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích upravuje ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého *[p]řestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin* (zvýraznění podtržením provedl Nejvyšší správní soud). Je-li řidič současně provozovatelem vozidla, a vozidlo řídí na pozemní komunikaci bez registrační značky, tedy aniž by na provozované vozidlo umístil registrační značku, je jeho protiprávní jednání jako správní delikt postižitelný podle zákona o provozu na pozemních komunikacích, což vylučuje, aby bylo postiženo jako přestupek podle zákona o silničním provozu. Pokud však již v posuzovaném případě bylo toto jednání navzdory citovanému § 2 odst. 1 zákona o

přestupcích pravomocně postiženo jako přestupek podle zákona o silničním provozu, zásada *ne bis in idem* brání opětovnému odsouzení nebo potrestání žalobce za správní delikt podle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[27] Co se týká možnosti vést společné řízení o přestupku a jiném správním deliktu, Nejvyšší správní soudu se ztotožnil s názorem žalovaného, že speciální úprava řízení o přestupcích podle zákona o přestupcích, podle které jsou přestupky projednávány, obsahující v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích rovněž úpravu společného řízení, brání projednání přestupku a správního deliktu ve společném řízení podle § 140 správního řádu, který je vůči zákonu o přestupcích zákonem obecným, použitelným pouze v případě absence zvláštní úpravy (§ 51 zákona o přestupcích). Pokud by jednáním pachatele byla v jednočinném souběhu naplněna skutková podstata jak správního deliktu tak přestupku, byl by správní orgán povinen uplatnit zásadu absorpce podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, i když tyto nebudou projednávány ve společném řízení [srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 216/93 ze dne 22. 12. 1995, podle kterého „[j]e-li jedním protiprávním jednáním či opomenutím naplněna skutková podstata více správních deliktů (souběh), k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, postupuje tento správní orgán analogicky podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a uloží sankci ve výměře nejpřísněji trestného sbíhajícího se deliktu (zásada absorpční), nestanoví-li zvláštní zákon jinak“. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2006 – 62, „[n]evede-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků“.]

[28] Vzhledem k tomu, že vztah mezi ustanovením § 57 odst. 1 zákona o přestupcích a § 140 správního řádu lze vyložit ústavně konformně, nepředložil Nejvyšší správní soud podle návrhu stěžovatele jím nastíněnou otázku Ústavnímu soudu ČR.

IV.

Závěr a náhrada nákladů řízení

[29] Důvody, na nichž stojí rozsudek krajského soudu, jsou opodstatněným podkladem pro výrok o zrušení rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud se sice příliš zabýval procesním aspektem věci s nesprávným závěrem, nicméně dostatečně zřetelně poukázal na hmotněprávní souvislosti, tedy porušení zásady *ne bis in idem* napadeným rozhodnutím, což Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku ještě rozvedl a závazný právní názor krajského soudu tak korigoval (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 15/2007 - 75 ze dne 14. 4. 2009). Námitky stěžovatele proto nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na

pokračování

náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, a náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože je advokát žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4.114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen poukázat žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu